

EM WAI GẶP CHUA

KLI mặt-mày hồng-hỏ, vừa đi vừa nhảy chon sáo, chạy vào, vào nhà gọi em inb-ôi:

— Wai ơi. Wai! Chiều nầy chúng ta tha-hồ ăn- uống no say. Nhà ông Huyện có giỗ to lắm, giết ba trâu, hai bò và rất nhiều heo, dê. Chúng ta sửa soạn để chốc nữa đi cho sớm.

Wai nghe KLI nói, thản-nhiên đáp:

— Ô, em chẳng đi đâu, anh ạ. Tối nay là Noel, lễ kỷ-niệm Chúa Jê-sus giáng-sanh. Em đi nhóni thờ-phượng Chúa. Nhà giảng đã trang-hoàng đẹp đẽ. Anh hãy đi nhóm với em cho vui.

— Vui thế nào bằng ở mộ-địa. Nhà giảng làm gì có rượu thịt, đánh chiêng trống cúng nhậy-múa. Em không đi, e rồi lại tiếc đấy.

— Tiếc gì, em tin Chúa rồi, không ăn thịt cúng và uống rượu nữa đâu.

— Vậy em không đi thật à?

— Thật chứ! Chốc nữa em phải đi tập hát và tập đọc lại những câu gốc, cũng tập diễn sự-tích Chúa giáng-sanh mà.

Wai là con gái một người thương-du ở gần nhà giảng. Cha mẹ em chưa tin Chúa, nhưng em thường đến nghe giảng và hạn-bé với con ông bà Truyền-đạo. Như đó, em có dịp nghe nhiều về Chúa Jê-sus. Em siêng-năng, theo học lớp Chúa-nhật, nên thuộc nhiều câu gốc, biết hát nhiều bài thơ-thánh và biết câu-nguyên.

Chiều nay cha mẹ, anh em Wai ăn-mặc chỉnh-tề, tấp-nập ra mộ-địa ăn- uống. Wai ở nhà thui-thủi chơi một mình. Bỗng từ mộ-địa vàng-vàng đưa ra tiếng chiêng trống. Một cảnh-tượng rất quen biết ra trong trí Wai: Nào cha mẹ, anh em cùng bà-con, họ hàng ngồi quây-quần trên đám cỏ xanh, trước những trẻ rượu đầy ắp, cầm cần

sâu; những xâu thịt nướng, lủi thơm-tho, những mẻ cháo bột bốc hơi nghi-ngút. Họ đang vui-về ăn- uống no say, cùng theo nhịp chiêng, trống nhậy-múa xung-quanh má. Nghĩ đến đây, Wai muốn chạy ra mộ-địa để vui-chơi; nhưng đang khi xác-thật cảm-độ em, thì Đức Thánh-Linh nhắc em rằng: «Đừng say rượu.....» Rồi truyền-tích Đa-ni-ên và ba bạn Hê-hơ-rơ từ-chối rượu và đồ-ăn của vua ban, hiện ra trong trí nhớ em; em liền quí gối cầu-nguyện.

◆ ◆ ◆

Đing-dông! Đing-dông! Chuông vừa vang-dậy lẫn thừ nhưi, Wai hớn-hở rào bước đi nhóm. Nhà giảng tối nay đèn, nến sáng choang, người nhóm đông-đúc, vui-về. Trước cây Noel xanh-tươi, trang-hoàng đẹp-đẽ, các em Việt-Nam và Thượng-du lần-lượt ca-hát, đọc câu gốc, thi-ca và diễn sự-tích Chúa giáng-sanh.

Kể ông Truyền-đạo đứng lên giảng về ý-nghĩa và tinh-thần lễ Noel: Ông nói tế nầy chẳng phải là một buổi hội-hợp để vui-chơi, ăn- uống dẫu, bên là để thờ-lạy Con Đức Chúa Trời, là Jê-sus-Crist, đã từ-bỏ mọi sự Vinh-hiền, qui-hầu trên Thiên-đàng xuống trần-gian ô-trọc nầy 2000 năm trước đây để cứu-rỗi chúng ta. Còn đêm Chúa giáng-sanh ở Bết-lê-hem, có bọn chăn chiên được thiên-sứ báo Tin-lành, rủ nhau đến thờ-lạy Con Trẻ Jê-sus ở nơi màng cỏ, song rồi...: «trở về làm sáng danh và ngợi-khen Đức Chúa Trời về mọi điều mình đã nghe và thấy...» Cũng có bà Bàc-sĩ ở phượng đồng vui lòng từ-bỏ mọi sự an-nhân, sung-sướng nơi gác, tra lâu son, mà băng rừng, vượt núi, lội suối, trèo non, trái bao nỗi nhọc-nhân vất-vả, dãi theo ngôi sao tìm-kiếm Chơn-Chúa Jê-sus để thờ-lạy. Vậy nên họ đã gặp Ngai.

(Coi tiếp trang 161)

VUN KHÓM CÂY XANH

(Tiếp theo trang 159)

Kết-luận ông khuyên ai nấy chẳng những nên biết ý-nghĩa lễ Noël, mà lại phải có tinh-thần của lễ ấy, tức là vui lòng bỏ mình và truyền đạo. Từ-bỏ như chính Chúa Jê-sus đã từ-bỏ Ngài tình-nguyện từ-bỏ. Từ-bỏ như ba Bê-si, họ vui lòng từ-bỏ mọi sự để tìm-kiếm Cứu-Chúa mà thờ-lạy. Còn truyền đạo như bọn chấu chấu. Họ sốt-sắng, họ can-dảm, không sợ lời chề-giễu, sự bắt-bớ, mà cứ làm chứng «về mọi điều mình đã nghe và thấy.»

Yên-lặng ngồi trên góc ghế, Wai chầm-chú nghe giảng, lòng cảm-động sâu-xa. Rồi chợt nhớ tới cơn chiến-đấu ban chiều, em không khỏi hồi-hộp, rất dỗi cảm ơn Chúa vì Ngài giúp em thắng sự cám-đỗ của ma-quỉ và xác-thịt đố, nên mới được dịp-tiện nghe lời quỉ-bầu tối nay. Rồi những tiếng: Gặp Chúa! Từ-bỏ vì Chúa! Sốt-sắng làm chứng! cứ văng-vẳng

bền tai em hoai, nên em cảm-động thăm nguyện: «Lạy Chúa, xin cho con gặp Ngài giờ này như ba Bê-si kia. Và con xin từ-bỏ mọi sự vì Chúa, cũng noi gương bọn chấu chấu mà cứ làm chứng về Ngài.»

Tức-thị lời cầu-nguyện đơn-sơ đó được nhậm. Chúa hiện ra trong tâm-hồn em, nên mặt-mày em hớn-hở, lòng em khoan-khoai, nhẹ-nhàng, và từ hôm đó trở đi em hết lòng thờ Chúa, sốt-sắng làm chứng và rủ lạn-bè hoặc bà-con đến nghe giảng mỗi khi họ tụ lảng xa đến thăm gia-đuyên em.

Wai thật dễ nhận được tinh-thần của lễ Noël vậy.

Hỡi các em! Hôm nay các em vui-vẻ dự lễ Noël kỷ-niệm Chúa giáng-sanh, các em đã biết ý-nghĩa lễ ấy rồi, nhưng các em có nhận-lãnh được tinh-thần của lễ ấy không? -- Bà Nguyễn-Thị-Sen.